ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 'Αγορά
ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81
ΑΡΙΘ. 30355
Ταξ. 4 665-848

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἕδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι᾽ ὀκτακόσα κι᾽ ἐνενῆντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ᾽ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι᾽ ὅποιος ἀπ᾽ ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι᾽ αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαΐου κι᾽ ἐννάτη
κι᾽ ἐργασία Βουλῆς γοργοτάτη.

Ποῦντος ἑξῆντα πέντε καὶ μ᾽ ἑξακόσ᾽ ἀκόμη,
ἐγέμισαν χαλίκια τῶν 'Αθηνῶν οἱ δρόμοι.

Τοῦ Δραῦφοὺς ἡ δίκη μιὰ παγκοσμία νίκη.

—

ετε τοὺς ἀδεκάστους, τοὺς δικαίους καὶ κρυφοὺς
δικαστὰς τοῦ Δραῦφούς.
Κι᾽ ὁ φυγόδικος Ζολᾶ
νικητὴς ξαναγυρίζει,
καὶ κανεὶς δὲν τὸν γελᾷ,
καὶ κανεὶς δὲν τὸν σφυρίζει.

—

ς λοχαγὸς σὰν ἴσκιος, ἕνας λοχαγὸς σὰν πτῶμα,
λίγον ἥλιο καὶ ξαναπατεῖ σὲ χῶμα.
[illegible] ἀρχιζ[illegible] ναμένη
μαλλώμα[illegible]ὸ νησὶ
ουν δηλητήρι[illegible]ιμημένοι
ς εἶναι μέ[illegible]τοι.

—

ημος καὶ μόνος [illegible] ἔχαναν ἐκεῖνοι χάζι,
Ντὲ Κλὰμ ἁ ρέστο, μέσα καὶ τὸν Ἐστερχάζυ.
ξεφωνίζει κάθε στόμα, κάθε βῆμα,
νὰ τοὺς δικάσῃ τὸ μαρτυρικό των θῦμα,
τους ἐκεῖ πέρα, ποῦ τὸν εἶχαν ἐξορίσει
γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

—

άρτυς ξεγραμμένος χρυσοστέφανος περνᾷ,
ς δικαιοσύνης, ποῦ τὸν κόσμο κυβερνᾷ,
νίκη, ποῦ κεντρίζει τώρα κι᾽ ὅλους τοὺς λαοὺς τοὺς ξένους,
νίκη, ποῦ κι᾽ ἐμᾶς φτερόνει, νικητὰς προβιβασμένους.

—

Κάθε κράτος καὶ λαὸς
ὅσον μέγας κι᾽ ἀγλαὸς
μὲς 'στῆς τόσαις εὐνομίαις
καὶ 'στῆς τόσαις προκοπαῖς
κρύβει πάντα κι᾽ ἀτιμίαις,
κρύβει πάντα καὶ 'ντροπαῖς.
Ὅμως φθάνει καὶ μιὰν ὥρα,
ὁποῦ βγαίνουν ὅλαις φόρα.

—

Μὰ σ᾽ ἐμᾶς τοὺς εὐτυχεῖς
καὶ 'στὴν γῆν τῆς ἀνοχῆς,
ποῦ μὲ σκέψεις μιαρὰς
δὲν φυτρόνουν Ἐστερχάζυ,
κάθε κλέφτης μασκαρᾶς
ἄλλον μασκαρᾶ σκεπάζει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. — Ἔλα κι᾽ ἐμεῖς νὰ ψάλωμεν μὲ τὴν φωνὴν λιγεῖαν
Κυριακὴν ἀργίαν,
δι᾽ ἄλλους ἡ Κυριακὴ

σχολῆς ἡμέρα μόνον,
κι' ἐμεῖς ἀργίαν διαρκῆ
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

—

Π.—Ἔλα κι' ἐμεῖς ν' ἁπλώνωμε 'στὸν ἥλιο τὰ ποδάρια,
ἔλα κι' ἐμεῖς νὰ βάζωμε τοὺς σκύλους 'στὴν ἀγγάρεια,
καὶ νὰ γελοῦμε, Φασουλῆ,
μὲ τόση τεμπελιὰ
τὴν πλάσι τούτη τὴν τρελλή,
ποῦ ρέβει 'στὴ δουλειά.

—

Φ.—Φαντάσου νὰ ξαπλώνεσαι χωρὶς καμμιὰ σκοτοῦρα
καὶ νὰ σοῦ φέρνουν ἄρχοντες χαζίρικο φαγί,
καὶ γύρω γύρω, τζόγια μου, νὰ σοῦχουν γαρνιτοῦρα
καμπόση διοργάνωσι καὶ περισυλλογή.
Ἐμεῖς τὰ μπαστουνάκια μας περίπατο νὰ βγάζωμε
καὶ νὰ διασκεδάζωμε,
κι' ἐκεῖνοι τὰ τσερβέλα των γιὰ 'μᾶς νὰ τὰ γανώνουν
κι' ἐν γνώσει κι' ἐν ἀγνοίᾳ μας νὰ μᾶς διοργανώνουν.

—

Σὺ 'ξένοιαστος 'στὸ Ζάππειον μαζί μου νὰ 'μιλῇς
γιὰ τοὺς ἀπάνω μύλους,
κι' αὐτοὶ νὰ ξεροψήνωνται 'στὸν φοῦρνο τῆς Βουλῆς
μὲ λογισμοὺς ποικίλους.

—

Ἐσὺ τὸ βράδυ νὰ κυττᾷς τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία
κι' αὐτοὶ τρεῖς ὥραις καὶ μισὴ ν' ἀκοῦν τὸν Εὐταξία,
'στὴν ἄνοιξι τῆς ἐξοχῆς
νὰ τρῷς ψητὸ κοτόπουλο,
κι' ἐκεῖνοι, δοῦλοι δυστυχεῖς,
ν' ἀκοῦνε τὸν Σιμόπουλο.

—

Κι' ἐκεῖνος περισσεύματα θαυματουργὰ νὰ βγάνῃ,
μὲ δυὸ προϋπολογισμῶν συγκρίσεις νὰ τοὺς ρέβῃ,
ὁ μὲν παληὸς, βρὲ Περικλῆ, γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς δὲν φθάνει,
ἀλλ' ὁ καινούριος ὁ διπλὸς φθάνει καὶ περισσεύει.

—

Ἐσὺ σὰν πρῶτος κουβαρντᾶς
νὰ κουτσοπίνῃς, νὰ γλεντᾷς,
νὰ σφάζωνται χηνόπουλα γιὰ σένα 'στῆς κουζίναις
κι' αὐτοὶ νὰ μένουν, Περικλῆ, Καπιτωλίων χῆνες.

—

Νᾆναι δουλειά μας τὸ πιοτὶ καὶ τὸ κουβαρνταλῆκι,
χωρὶς καϋμὸ νὰ χαίρωμε,
καὶ δίχως νὰ τὸ ξέρωμε
νὰ μᾶς προετοιμάζεται τοῦ μέλλοντος ἡ νίκη.

—

Νὰ μακαρίζω τῶν Ρωμηῶν τὴν ράτσα τὴν μαριόλα,
μαζί σου τὸν γιαβάσικο νὰ πίνω ναργιλέ μου,
ὡς ποῦ μιὰ 'μέρα νὰ μοῦ 'ποῦν: «ἑτοιμασθῆκαν ὅλα,
κι' ὁρίστε τώρα τὴν ρεβὰνς νὰ πάρῃς τοῦ πολέμου».

—

Π.—Ὅταν ἡ πρώτη χαραυγὴ τοῦ βίου μας προβάλλῃ
παρθενικὴ κι' ἁγία,
τί πρῶτον πρῶτον αἴσθημα 'στοὺς Ἕλληνάς μας θάλλει ;
ἡ προσφιλὴς ἀργία.

—

Κι' ὁπόταν ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ διαβαίνουν, Φασουλῆ,
τοῦ Πλάτωνος Γοργία,
τὸ φλογερὸ κεφάλι των τί σκέψις πυρπολεῖ ;
ἡ δωρεὰν ἀργία.

—

Κι' ὅταν ἰδέα ποταπὴ τοὺς φαίνεται καὶ φαύλη
τὸ νὰ δουλεύῃς ὅπου φῶς καὶ φύσεως μαγεία,
κι' ὁπόταν παίζουν ντόμινο 'στὸν καφφενὲ καὶ τάβλι,
τί σκέψις εἶναι μέσα των; ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν ἐγκύμονις σκοπῶν
γράφουν χαρτιὰ καὶ σβύνουν,
κι' ὁπόταν σχέδια κλοπῶν
σὰν τὸν Κωστάλα δίνουν,
καὶ δίδεται συμμοριῶν πρὸς τούτους ἀρχηγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;...ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὁπόταν ἐμπορεύωνται
τἀρχαῖα τὰ κειμήλια,
κι' ἐκεῖνα παζαρεύονται
'στὰ ξένα τὰ Βασίλεια,
καὶ χάνει πῶς φουρκίζεται κι' ἡ πλάσις ἡ λογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;...ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν ὡς κάτω προσκυνοῦν
ἀμακατζήδων μούραις,
κι' ὅταν ζηλεύουν καὶ φθονοῦν
ψηλοκαπελαδούραις,
ποῦ κόπρος τῆς 'ξεκόπρισε περιφανὴς κι' Αὐγεία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν καθένας των λυσσᾷ
γιὰ κήπους καὶ παλάτια,
κι' ὅταν μ' ὀνείρατα χρυσᾶ
καὶ γλαρωμένα μάτια
φερμάρουν σὰν λαγωνικὰ τῆς Μπόρσας τὰ σφαγεῖα,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὁπόταν σκούζουν ἀμανὲ,
κι' ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων
χαράζουν μὲς 'στὸν καφφενὲ
τὰ σχέδια πολέμων,
καὶ φλέγει τοὺς κροτάφους των δεινὴ Τουρκοφαγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὁπόταν δόξης πυρ
παθαίνουν τεταρταῖον,
καὶ σφίγγουν ξίφη μαχ
μὲ θούρια Τυρταίων,
κι' ὅταν ὡς 'Αρχιστράτηγοι 'στοῦ Ζαχαράτου μπαίνουν,
κι' ὅταν πολέμου 'ξαφνικοῦ τοὺς ἔλθ' ἡμιπληγία,
κι' ὅταν ὁρμοῦν ἀκράτητοι κι' ἀπαλλαγέντες βγαίνουν,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Φ.— Κι' ὅταν σκιρτῶντες λαχταροῦν
νὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
κι' ὅταν τοὺς βλέπῃς νὰ φοροῦν
Σταυραετοῦ φακιόλι,

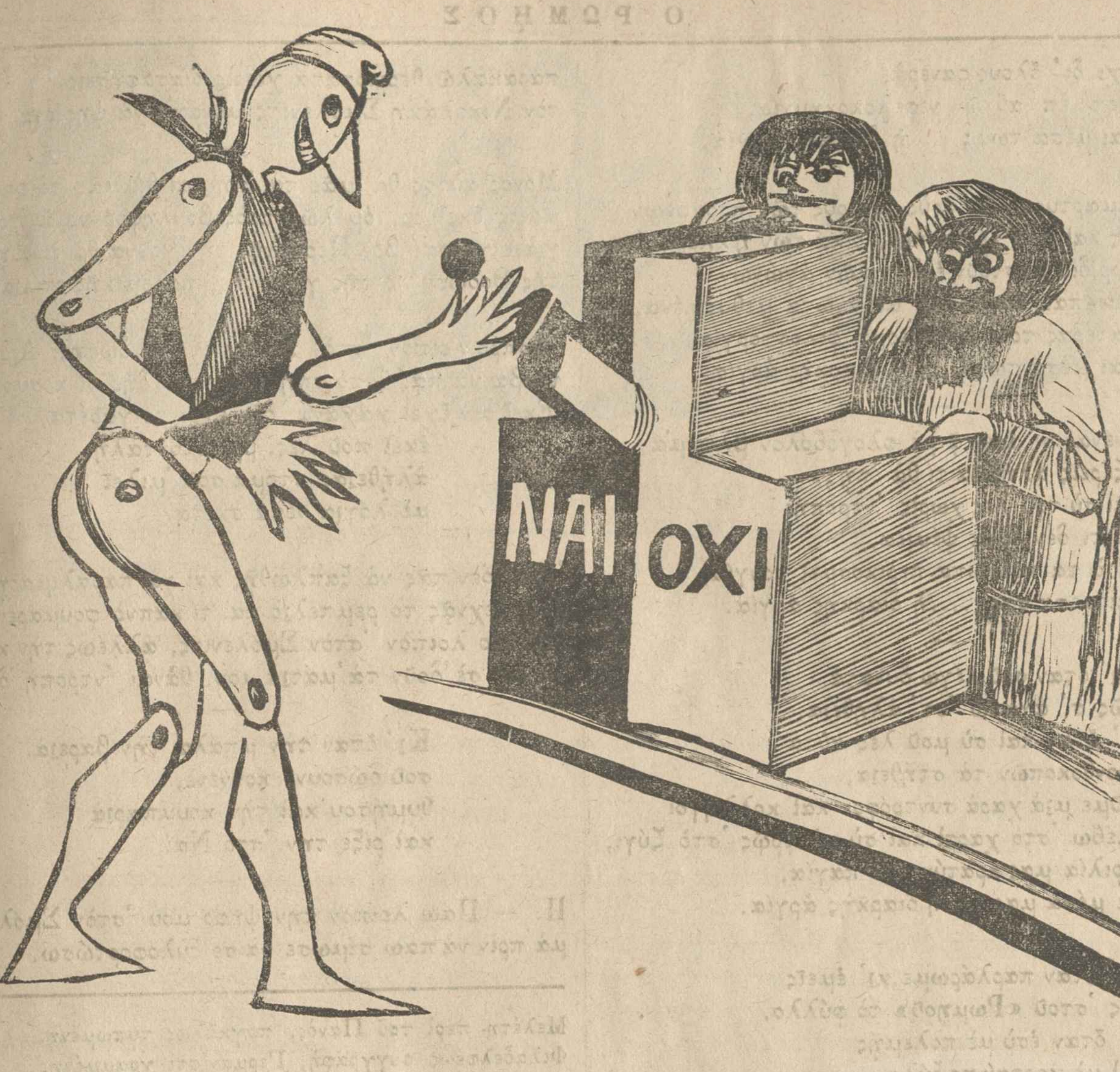

κι' εἶναι μονάχος πόλεμος ἡ πλιατσικολογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;....ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν ὁ πόλεμος γενῇ
τρεξίματος ἀγὼν,
χωρὶς νὰ τρέξῃ γιὰ ποινὴ
μήτ' αἵματος σταγὼν,
κι' ὅλοι ζητοῦν νὰ τοὺς δοθῇ Στρατάρχου χορηγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὁπόταν Ἄρεως πυρὰ
δὲν ἐκτοπίζουν φρένας,
κι' ἀρχίζουν τὰ φαρμακερὰ
μαλλώματα τῆς πένας,
καὶ χύνουν δηλητήρια τῆς κόρης τοῦ Βοργία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν δεσπόζῃ τῶν φρενῶν
φιλάμπελος εἰρήνη,
καὶ κάθε νοῦς τῶν Ἀθηνῶν
περὶ πολέμου κρίνῃ,
καὶ τῶν μεταρρυθμίσεων τοὺς πιάνῃ νοσταλγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὁπόταν φανερὰ φανῇ
πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο,
καὶ σταφιδέμποροι τρανοὶ
φιλοῦν τὸν Παππαδάκο,
καὶ συγκλονεῖται καθεμιὰ τοῦ κράτους ὑπουργεία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν ὑπεραμύνωνται
διὰ κενῶν ὀβίδων,
ἡ κλειδαράδες γίνωνται
διὰ τῶν ἀντικλείδων,
καὶ τρέφει τὰ σαρκία των ἐπίζηλος ὑγεία
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν ἀκμαῖοι κι' εὐσταλεῖς
τῆς μύταις των σκαλίζουν,
κι' ὅταν 'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς
ἀγρίως ρουχαλίζουν,
καὶ τοὺς κοιμίζει θαλερὰ τοῦ κράτους εὐπραγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν τὸ χῶμα τὸ ξηρὸν
κτυποῦν μὲ ράβδον Ἀαρὼν,
καὶ τρέχουν ἄφθονα νερὰ,

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ὄχι δι' ὅλους φανερά,
καὶ νέα κτίζετ' ἐπ' αὐτῶν νεφελοκοκκυγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν ἐπιμαρτύρωνται τοὺς ἴσκιους τῶν προγόνων
'στοὺς ἄθλους καὶ 'στὰ κέρδη των, 'δικά των ἢ κλεμμένα,
κι' ὅταν σφαιρίδια βαστοῦν ἐκλογικῶν ἀγώνων
καὶ πᾶν σὲ κάλπαις ἐμπροστὰ μὲ χνῶτα μεθυσμένα,
καὶ 'στοὺς πατέρας τοὺς ὠθῇ θερμὴ φιλοστοργία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν κανένας σ' ἐρωτᾷ μὲ φλογοβόλον βλέμμα
«ξέρεις ἀλήθεια τί θὰ 'πῇ ;»
καὶ σὺ τοῦ λὲς χωρὶς 'ντροπή:
«ὅ,τι δὲν εἶναι ψέμμα,
μὰ καὶ τῶν δυὸ τὰ πρόσωπα περικοσμεῖ τρυγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα σας ;....ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν σοῦ λέγω δυνατὰ
πῶς σ' ἀγαπῶ 'στ' ἀλήθεια,
κι' ὅταν καὶ σὺ μοῦ λὲς αὐτὰ
γρονθοκοπῶν τὰ στήθεια,
κι' ὁπόταν ζοῦμε μιὰ χαρὰ συντρόφοι καὶ κολλῆγοι
κι' ἐγὼ σὲ κλέβω 'στὸ χαρτὶ καὶ σὺ μὲ τρῷς 'στὸ ζύγι,
κι' ἡ στερεὰ φιλία μας κρατύνεται παγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα μας ;...ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Κι' ὅταν παρλάρωμε κι' ἐμεῖς
μὲς 'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ φύλλο,
κι' ὅταν ἐσὺ μὲ πολεμῇς
καὶ μὲ χορταίνῃς ξύλο,
καὶ χύνετ' ἐκ τῆς γλώσσης μας πολλὴ σαχλολογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα μας ;.... ἡ διαρκὴς ἀργία.

—

Ἐν τούτοις αὔριον καλῶ τὸν κάθε πατριώτην,
ἂν κι' ἔχωμεν Κυριακὴν, σχολῆς ἡμέραν πρώτην.
Δὲν πρέπει τὸ καθῆκον του καθένας ν' ἀμελήσῃ
μὰ μὲ τὰ ξημερώματα νὰ πάῃ νὰ ψηφίσῃ.

—

Καλὸς βεβαίως ὁ Σκουζὲς, Μινίστρος ἐν τοῖς πρώτοις
καὶ τζέντλεμαν ἱππότης,
μὲ Πρέσβεων ὑποδοχὰς, μὲ σὶκ, μὲ μπαρμπετόνια,
καὶ μὲ ναπολεόνια.

—

Οὐχ ἧττον κι' ὁ δὸν Στέφανος Σκουλούδης τί σοῦ λέει,
ποῦ τῶν ἐνδόξων ἐποχῶν ἐχόρτασε τὰ κλέη ;
αὐτὸς μονάχος ἔγραψε τὴν Βίβλον τὴν Λευκὴν
τὴν διπλωματικὴν
μὲ σκέρτσα διπλωματικὰ καὶ λόγια μετρημένα,
κι' ἔχει τῆς κάσαις τῆς βαρειαῖς καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα.

—

Καλὸς κι' ὁ γέρο Μπούμπουλης, περίφημος Ναυτίκος
καὶ τῆς θαλάσσης λύκος,
πολὺ καλὸς κι' ὁ Στρατηγὸς, χαλύβδινο κορμὶ,
κι' ἀπελυμάνθη δι' αὐτοῦ τῶν ὅπλων ἡ τιμή.

—

'Αλλ' ἐπειδὴ γνωρίζομεν, Περίκλεις ποθητὲ,
ὅτι κι' οἱ πέντε δὲν 'μποροῦν νὰ γίνουν Βουλευταὶ,
παρακαλῶ θερμότατα χωρὶς διασαφήσεις
τὸν Νικολάκη Σμόλενιτς μονάχα νὰ ψηφίσῃς.

—

Μόνος αὐτὸς θὰ μᾶς τὰ 'πῇ καὶ θὰ μᾶς τὰ φωνάξῃ,
μόνος ἐκεῖνος, ὁμιλῶν πρὸς βουληφόρους ἄνδρας,
γιὰ σίγουρα, βρὲ Περικλῆ, τὴν γοῦνα θὰ τινάξῃ
τῆς Θοδωρίνης τῆς γνωστῆς, πολεμικῆς γαλιάνδρας.

—

Ἄσπρο λοιπὸν 'στὸν Σμόλενιτς νὰ δώσῃς, 'Αρλεκῖνε,
τράβα νὰ πᾷς 'στὸ σπῆτι του νὰ 'δῇς τί κόσμος εἶναι.
Ἐκεῖ δὲν ἔχει χάχανα, δὲν ἔχει τσιγαρέτα,
ἐκεῖ ποῦ λὲς, βρὲ σεβνταλῆ,
ἀλήθειας στόμα σοῦ 'μιλεῖ
μὲ λόγια νέτα σκέτα.

—

Ἐκεῖ δὲν πᾷς νὰ ξαπλωθῇς καὶ νὰ παραλιμάρῃς,
ἐκεῖ ξεχνᾷς τὸ ρεμπελιὸ καὶ τί καπνὸ φουμάρεις.
Ἄσπρο λοιπὸν 'στὸν Σμόλενιτς, ἀλλέως τὴν κακή σου,
νὰ μὴ σὲ 'δοῦν τὰ 'μάτια μου, θἆναι 'ντροπὴ 'δική σου.

—

Κι' ὅταν τὴν μπάλα τὴν βαρειὰ
σοῦ δώσουν, κουνενὲ,
θυμήσου καὶ τὴν κουμπαριὰ
καὶ ρίξε την 'στὸ Ναί.

—

Π. — Πάω λοιπὸν τὴν ψῆφο μου 'στὸν Σμόλενιτς νὰ δώσω,
μὰ πρὶν νὰ πάω σίμωσε νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Μελέτη περὶ τοῦ Πανὸς, παγκάλως τυπωμένη,
Φιλαδελφέως συγγραφὴ, Γερμανιστὶ γραμμένη,
μὲ πλοῦτον νέων γνώσεων κι' ἐμβρίθειαν πολλὴν,
ἀναγνωσθεῖσα 'στὴν λαμπρὰν τῶν Γερμανῶν Σχολήν.

—

'Ιδοὺ κι' 'Επιθεώρησις τὰ μάλ' ἀθλητικὴ
καὶ ποδηλατικὴ,
καὶ πρώτη τῶν εἰκόνων της, πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὁ Παρασκευαΐδης μας, στολὴ τῶν πεζοπόρων,
ποῦ περπατεῖ καὶ περπατεῖ σὲ κάμπους καὶ βουνὰ
καὶ ντοῦρος 'στὴν πρωτεύουσα μᾶς ἔρχεται ξανά.

—

Πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
τεῦχος ἐβγῆκ' ἐμμέτρων γραμματικῶν κανόνων,
ἰδιορρύθμου τέχνης καὶ ξαφνικοῦ μεγάλου,
ὑπὸ Κολοκοτρώνη Ἑλληνοδιδασκάλου.

—

'Αϊδονοπούλου μέλαθρον καὶ Παππαϊωάνου,
στολίδι καὶ καταφυγὴ κάθε πρωτευουσιάνου.
Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ καλοκαιρινὰ,
μᾶς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γιὰ νὰ κόψετε τῆς ὥρας φορεσιαῖς,
πρωτευουσιάνοι λέοντες, γαμπρῶν κορμοστασιαῖς.
Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
ψυχή μου τί κοψίματα,
τί πόζαις, τί κορδώματα,
τί τέλεια ραψίματα.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε μὲ τὴν ξυλένια μέση :
«χαρά 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ».

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.